

Vint poemes civils

Miquel Martí i Pol

Tempesta

Puc sobreviure amb poca cosa, i ara,
quan preveig que l'oratge portarà
perfums tal volta torbadors, m'aclofo
per oferir un xic més de resistència.
Del desamor que em ronda, algú, llunyà
com l'ull remot del temps, se n'aprofita
per inventar-se un amor fet a mida.
És bo complaure, i és cansat. Tants límits
per transgredir agosten les paraules.
Trec el cap al carrer i ningú m'hi espera.
Ara passa més gent pel pont i em sembla
que tots estan molt més atrafegats
que anys endarrera. Fa molt temps que trona
pel cantó de ponent, però el gran xàfec
no arriba mai. Tancaré amb pany i clau
el calaix dels projectes. Tant se val
que em comparteixi amb mi mateix per si
no hi ha esperança, ni retorn, ni ruta.